

## הלכות מקוות פָּרָק ו

א. כל הכלים המקבלין שהלכו המים עליהן, או שנפלו מתוך הרי אלו שאובין, ופוסלין את המקוה: והוא, שיעשו לקבלה. אפלו היו כלים שאין מקבלין טמאה, כגון כלי אבנים וכלי אדמה הרי אלו פוסלין.

ב. כל כלי שלא נעשה לקבלה אף על פי שהוא מקבל, אינו פוסל את המקוה: כגון הסילונות שהמים נמשכין בהן אף על פי שהן רחבים באמצע ומקבלין אין פוסלין את המקוה, בין שהיו שלמתכת או שלחרס.

ג. השקת שבסלע אינה פוסלת את המקוה, לפי שאינה כלי. אבל כלי שחברו בסלע פוסל את המקוה, אף על פי שחברו בסיד. נקבה מלמטה, או מן הצד כשפופרת הנוד כשרה, ואינה פוסלת את המקוה.

ד. הלוקח כלי גדול, כגון חבית גדולה או ערבה גדולה, ונקבו נקב המטהר אותו, וקבעו בארץ, ועשהו מקוה הרי זה כשר. וכן אם פקק את הנקב בסיד ובבנין, אינו פוסל; והמים הנקוים בתוכו, מקוה כשר. סתם את הנקב בסיד ובגבסים עדין הוא פוסל את המקוה, עד שיקבענו בארץ או יבנה. ואם הוליקו על גב הארץ ועל גב הסיד, ומרח בטיט מן הצדדין הרי זה כשר.

ה. המניח טבלה תחת הצנור, והרי המים נמשכין על הטבלה, ויורדין למקוה אם היה לטבלה דפן, הרי זו פוסלת את המקוה; ואם לאו, אינה פוסלת. זקפה תחת הצנור כדי להדיחה אף על פי שיש לה דפן אינה פוסלת, שהרי לא עשיה לקבל.

ו. החוטט בצנור מקום לקבל בו הצרורות המתגלגלין במים, כדי שלא ירדו עם המים אם היה הצנור שלעץ וחפר בו כל שהוא, פוסל את המקוה: שהרי כל המים שיורדין באין מתוך כלי שנעשה לקבלה ואפלו קבעו אחר שחקק בו, הואיל והיה עליו תורת כלי כשהיה תלוש. אבל אם קבעו בקרקע, ואחר כך חקק בו בית קבול אינו פוסל. ואם היה צנור שלחרס, אינו פוסל עד שיהיה בחקק כדי לקבל רביעית.

ז. אף על פי שנתמלא המקום החקוק שבצנור צרורות המתחלחלין בתוכו הרי הוא בפסולו, ואינו כסתום. ירד לתוך המקום שחקק עפר, וסתמו הרי זה כשר.

ח. הספוג והדלי שהיו בהן שלשת לוגין מים, ונפלו למקוה לא פסלוהו: שלא אמרו אלא שלשת לוגין שנפלו, לא כלי שנפל ובו מים שאובין.

ט. השדה והתבה שבים אין מטבילין בהן, אלא אם כן היו נקובים כשפופרת הנוד; ואם היו שק או קפה, מטבילין בהן. וכן המניח שק או קפה תחת הצנור, אין המים הנמשכין מהן פוסלין את המקוה.

י. גסטרה טמאה שהיא בתוך המקוה, ושפתה למעלה מן המים, והטביל בה הכלים טהרו מטמאתן. אבל כשיגביה אותן מן המים עד שהן באויר הגסטרה, מטמא המים שעל גבן מאויר הגסטרה, וחוזר ומטמא אותן.

יא. וכן מעין שהוא יוצא מתחת התנור הטמא, וירד וטבל לתוכו

הוא טהור, ויִדְּיו טְמֵאוֹת מאוֹיר הַתְּנוּרָה, אֲלָא אִם כֵּן הָיוּ הַמִּים לְמַעַלָּה מִן הַתְּנוּרָה בְּרוּם יָדָיו, שְׁנִמְצָא כְּשִׁטְבַּל יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַתְּנוּרָה: שְׂאִין כְּלִי חֶרֶס מְטַהְרִין בַּמִּקְוָה כִּמּוֹ שְׁבִאֲרָנוּ.

יב. חֲבִית מְלֵאָה מִים שְׁנִפְלָה לֵים, אִפְלוּ לֵים הַגָּדוֹל הַטּוֹבֵל שָׁם, לֹא עָלְתָה לוֹ טְבִילָה: אִי אִפְשָׁר לְשַׁלֵּשֵׁת לוֹגִין שְׁלֹא יִהְיוּ בַּמִּקְוָה אַחַד. וְכִפָּר שְׁלִתְרוּמָה, שְׁנִפְלָ לְשָׁם נְטִמָּא בַּמִּים הַשְּׂאוּבִין, שֶׁהָרִי הַמִּים עוֹמְדִין שָׁם. אֲבָל הַנְּהָרוֹת וְכִיּוּצָא בָּהֶן הוֹאִיל וְהֵן נִמְשָׁכִין, הָרִי זֶה טוֹבֵל שָׁם.

יג. מִים שְׂאוּבִין שֶׁהָיוּ בְּצַד הַמִּקְוָה אַף עַל פִּי שֶׁהַמִּים נוֹגְעִין בַּמִּי הַמִּקְוָה, לֹא פְסָלוּהוּ: מִפְּנֵי שֶׁהֵן כַּמִּקְוָה סְמוּךְ לַמִּקְוָה. הָיוּ הַשְּׂאוּבִין בְּאַמְצָע, פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה.

יד. שְׁתֵּי בִּרְכוֹת זֹו לְמַעַלָּה מִזֹּו, וְכוּתֵּל בִּינִיחֵן, וְהַעֲלִינָה מְלֵאָה מִים כְּשֵׁרִים, וְהַתְּחַתּוּנָה מְלֵאָה שְׂאוּבִין, וְנִקֵּב בְּכוּתֵּל שְׁבִין הַעֲלִינָה לַתְּחַתּוּנָה אִם יֵשׁ כְּנֶגֶד הַנִּקֵּב שְׁלִשֵּׁת לוֹגִין מִים שְׂאוּבִין, נִפְסָלָה הַעֲלִינָה: מִפְּנֵי שֶׁהַנִּקֵּב כָּאֵלוֹ הוּא בְּאַמְצָע הַעֲלִינָה, וְאִינוּ בְּצִדָּהּ.

טו. כַּמָּה יִהְיֶה בְּנִקֵּב, וְיִהְיֶה בּוֹ שְׁלִשֵּׁת לוֹגִין הַכֹּל לְפִי הַבִּרְכָּה: אִם הָיְתָה הַבִּרְכָּה הַתְּחַתּוּנָה אַרְבָּעִים סָאָה, צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה הַנִּקֵּב אַחַד מְשֻׁלוֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים לְבִרְכָּה. הָיְתָה עֶשְׂרִים סָאָה, צָרִיךְ לִהְיוֹת הַנִּקֵּב אַחַד מֵמֵאָה וְשָׁשִׁים לְבִרְכָּה. וְצֵא וְחֹשֵׁב לְפִי חֲשִׁבוֹן זֶה שֶׁהִסָּאָה שִׁשֵּׁת קַבִּין, וְהִקֵּב אַרְבַּעַת לוֹגִין.

טז. שְׁלוֹשׁ מִקְוֹת זֶה בְּצַד זֶה, בְּכָל אַחַד מֵהֶן עֶשְׂרִים סָאָה מְכוּנוֹת, וְאַחַד מֵהֶן שְׂאוּב מִן הַצֵּד, וְיִרְדּוּ שְׁלוֹשָׁה וְטָבְלוּ בְּשִׁלְשָׁתָן וְנִעְרְמוּ הַמִּים מִכָּלָן וְנִתְעָרְבוּ מִלְּמַעַלָּה הַמִּקְוֹת כְּשֵׁרִים, וְהַטּוֹבְלִים טְהוֹרִים: שֶׁהָרִי נַעֲשֶׂה הַכֹּל שְׁשִׁים סָאָה, מֵהֶן אַרְבָּעִים כְּשֵׁרִים זֶה בְּצַד זֶה, וְאֵין הַמִּים הַשְּׂאוּבִין פּוֹסְלִין מִקְוָה שִׁישׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה, כִּמּוֹ שְׁבִאֲרָנוּ.

יז. הִיָּה הַשְּׂאוּב בְּאַמְצָע, וְיִרְדּוּ וְטָבְלוּ בָּהֶן, וְנִעְרְמוּ הַמִּים וְנִתְעָרְבוּ הַמִּקְוֹת הָרִי הַמִּקְוֹת כָּמוֹת שֶׁהָיוּ, וְהַטּוֹבְלִין טְמֵאִין כְּשֶׁהָיוּ: שֶׁהָרִי לֹא נִתְעָרְבוּ אַרְבָּעִים סָאָה הַכְּשֵׁרִים לְפִי שְׂאִינָן זֶה בְּצַד זֶה, שֶׁהַשְּׂאוּב מְבַדִּיל בִּינִיחֵן.